רב זביד מתני. להא דרמי בר חמא הכי: **אינו חייב חטאת.** דילפינן מע"ז דעד דעביד מעשה בגופיה: **אבל במזיד חייב סקילה.** מהיקישא דאתה ובהמתך דלעיל: **מי קתני.** הך דיוקא דדייקינן הא אין חייב כו' דילמא הכי קאמר המחלל בדבר שחייבין על שגגתו חטאת [ב) [חייבים על זדונו סקילה] הא דבר שאין חייבים על שגגתו חטאת יש מהן שחייבין על זדונו סקילה ויש שאין חייבין [ג) [על זדונו] סקילה ואין חייבין על שגגתו חטאת מחמר: **ואמרי לה אבוה דרב מרי בר רחל** ל"ג. דאבוה דרב מרי איסור גיורא שמיה. ומאן דגרס ליה גרס בתריה הכי להך ליפנא בתרא קשיא הך דרב אכשריה לרב מרי בר רחל ומניה בפורסי דבבל והך מילתא במסכת יבמות היא (דף מה:). בפורסי בלע"ז מנסטר"ל הן שוטרים. ואף על גב דאמר מר כל משימות שאתה משיס לא יהו אלא מקרב אחין[ד] הא כיון דאמו מישראל מקרב אחין קרינן ביה: **לאזהרה מיפס בים דין.** דשאר מלאכות דשבת נמי מהאי קרא נפקא להו לאזהרה הלכך לאזהרת מיתת בית דין ניתן דלא ענש מיתה אלא אם כן הזהיר הלכך עיקר אזהרתו למקוס שיש בו מיתה אתאי ולא למלקות: ואפי'

ואמרי לה רבא אבוה דרב מרי בר רחל. לא גרסינן ליה דהא מוכח ביבמות דאבוה דרב מרי גר הוה דאמר בהחולץ (יבמות מה: ושם) רב אכסריה לרב מרי בר רחל ומנייה אפורסיה דבבל וקאמר כיון דאמו מישראל מקרב אחיך קרינן ביה ואיכא למימר דרבא אבוה דרב מרי נמי גר הוה דאם כן הוה ליה למימר רבא גיורא דאמר הש"ס בעלמא איסור גיורא ועוד דאביו של רב מרי בר רחל משמע בגמרא בתרא פרק מי שמת (דף קמט. ושם) דהיינו איסור גיורא דאמרינן איסור גיורא הוה ליה תריסר אלפי זוזי בי רבא ורב מרי בריה הורתו אלא בקדושה ולידתו בקדושה הוה אע"ג דהתם לא גרסינן רב מרי בר רחל בריה דומה הוא שאותו היה מיהו אי אמרינן שהוא היה רב מרי בר רחל איכא למימר דאיסור גיורא בא על רחל בת מר שמואל קודם שנתגייר דהא קאמר התם דהורתו אלא בקדושה הוה ורחל בת מר שמואל היתה דאמר בכמה דוכתין רב מרי בר רחל בת מר שמואל ואמרינן בכתובות (דף כג.) דבנתיה דמר שמואל איתתיין ושמא אז בא עליה ואף על גב דאתו לקמיה דר"ח ואמרו נשביתי וטהורה אני לאו כולהו אמרו הכי מיהו תימה אי רב מרי בריה דאיסור גיורא היינו הוא דיבמות אין אי איסור כל כך מימות רב עד רבא והא רב יהודה תלמידו של רב ואמרינן בקדושין (דף עב:) יוס שמת רב יהודה גולד רבא ואפילו רב מרי בנו כבר היה גדול בתורה הרבה בימי רב מדמנייה אפורסיה דבבל ורב מרי נמי אין אי כ"כ ומלאה כפירוש ר"ח דגרסינן ביבמות דרב אשי אכסריה לרב מרי בר רחל ואע"ג דביוס שמת רבא גולד רב אשי יכול להיות שהיה רב מרי קטן בימי רבא ובימי רב אשי כבר היה גדול בתורה וזקן ומינהו אפורסייה דבבל וכן ודאי נראה דיש בספרים רבים שכתוב בהם בשמעתא (ג) לאמרי לה ואמרי לה שמעתא דרב מרי בר רחל ומשני תרי רב מרי הוו ופירוש הוא שנכתב בספרים. מ"ר[ה]: **בלאו נמי לא מיחייב דה"ל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד.** תימה לר"י מה בכך מ"מ יקשה על לאו דלא תעשה כל מלאכה דכיון שבא להזהיר על מחמר ובמחמר ליכא מיתה אע"פ שבא להזהיר נמי על שאר מלאכות דשייך בהו מיתה מכל מקוס יש לו ללקות[א] כדאשכחן בנבא קמא (דף עד: ושם) דפליגי ר' יוחנן ור"א התם בעדים שהוכחשו בנפש ולבסוף הוזמו דחד אמר נהרגין ואחד אמר אין נהרגין ואמרינן נמי תסתיים דר' אלעזר דאמר אין נהרגין דאמר ר"א עדים שהוכחשו בנפש לוקין ואי ס"ד ר"א דאמר נהרגין אמאי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אלא ש"מ ר"א דאמר אין נהרגין תסתיים אלמא משוס דאין נהרגין כשהוכחשו בתחילה לוקין ואע"ג דבעלמא ניתן לאו דלא תענה לאזהרת מיתת ב"ד היכא דהוזמו תחילה[ב] ועוד תימה לר"י דכל לאוין שבעולם שניתנו לאזהרת מיתת ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא התרו בהם למיתה אלא למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו באותה שעה לאזהרת מיתת ב"ד[ג] וגרשה לר"י דשאני לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דניתן למלקות כדאשכחן גבי עדות בן גרושה כדמפקינן בריש מסכת מכות (דף ב: ושם) (ד) מוהרשיעו את הרשע והיה אם בן הכות הרשע וכיון דכתב בלא תענה מלקות בהדיא אע"ג דניתן לאזהרת מיתת ב"ד אינו ניתן לאזהרת מיתת ב"ד לא אמר בבכות בגמרא מעידין אנו את אים פלוני שהוא חייב לחבירו מאתים זוז ומצאו זוממים לוקין ומשלמין דברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דקאמר בשלמא לרבנן כדי רשעתו משוס רשעה אחת אתה מחייבו כו' וקשה לר"י ל"ל למימר טעמא דרבנן משוס כדי רשעתו תיפוק ליה דרבנן מוקמי לא תענה לאזהרה לעדים זוממין ולא למלקות כדמוכח התם על משנת מעידים אנו את אים פלוני שחייב מלקות ארבעים וקשה לר"י נמי היכי מצי למימר לרבנן דלאזהרה דעדים זוממים הוא דאתא ולא למלקות הא בהזמה דגלות ובן גרושה מודו רבנן דאיכא מלקות ולמאי דפרישית אתי שפיר דכי היכי דלא אתי לידי מיתה או לידי מלקות ע"י כאשר זמם לוקה משוס לא תענה כיון דהתם לא צריך קרא דלא תענה לאזהרה לכאשר זמם משוס הכי לקי במעידים אנו בפלוני שהוא בן גרושה או שחייב גלות ואתי נמי שפיר הא דתלי טעמא דרבנן התם משוס כדי רשעתו דאי לאו משוס כדי רשעתו היו לוקין משוס לא תענה אפי' לרבנן דלע"ג דסבירא להו דלא תענה לאזהרה לכאשר זמם הוא דאתא דלא ענש כאשר זמם אלא אם כן הזהיר והוי כלאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד שלא נכתב למלקות אלא לאזהרת מיתה ה"מ דוקא כשחייב מלקות מכאשר זמם כגון מעידים אנו באיש פלוני שחייב מלקות אבל כשאין חייבים מכאשר זמם אלא ממון לא מצעי התם לא תענה לאזהרה דכאשר זמם הוו מודו רבנן דלוקין משוס לא תענה כמו בבן גרושה וגלות אי לאו משוס כדי רשעתו וא"ת למאי דפירש דאי לאו דגלי קרא בהדיא מלקות בלא תענה מוהצדיקו את הצדיק לא הוה מחייבינן ביה משוס דניתן לאזהרת מיתת ב"ד אם כן הא דמפיק עולא דעדים זוממים לוקין מוהצדיקו את הצדיק ברישא מכות ופריך עלה תיפוק ליה מלא תענה[ה] ומשני משוס דהוה ליה לאו שאין בו מעשה אמאי לא משני משוס דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד[ו] ותירץ דההוא שנויא לא הוה אתי אלא לרבנן דלר' מאיר איכא תרי לאוי חד לאזהרה כאשר זמם היכא דזמם מיתה או מלקות וחד למילקי עליה ולהכי ניחא טפי למימר טעמא דלאו שאין בו מעשה לאוקמא מילתא בין לרבנן בין לרבי מאיר דמתניתין דמכות אע"ג דטעמא דלאו שאין בו מעשה נמי לא אתי לר"י[ז] ולמאי דפי' איצטריך והצדיקו למלקות אפי' למאן דמחייב בלאו שאין בו מעשה ועוד היה רגיל לתרץ כיון דלא תענה סתם כתיב אכל מילי קאי ולהכי מיחייב מלקות כאילו נכתב אבן גרושה וחגלות וכאילו נכתב לא תענה שקר בממון ולבן גרושה וגלות שאז לא היה הנכתב לממון ניתן לאזהרה כאשר זמם ולכך היה ראוי ללקות עליו והכי נמי השתא אע"פ שזה לא היה ראוי ללקות על אותו הניתן לאזהרת מיתה אפי' כשאינו יכול לבא לידי מיתה עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לבא לידי מיתה הואיל ונכתב על מיתה וממון ביחד סתם וניתן להלקות עליו בהזמת מיתה נמי ניתן ללקות כל זמן שלא יוכל לבא לידי מיתה ולפי טעם זה לא היה יכול לתרץ בריש מכות משוס דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד כי פריך ותיפוק ליה משוס לא תענה דאע"פ שניתן לאזהרת מיתה יש ללקות עליו הואיל ונכתב סתם על מיתה ודברים אחרים כדפרישית ולפי לשון זה לא אתי דרשה דוהצדיקו אלא למאן דאית ליה לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו כדמשני בריש מכות אבל קשה דבכל הש"ס חשיב לאו דשבת ניתן לאזהרת מיתת ב"ד ואמאי הא קאי נמי אלאו דמחמר ואהכיא דאיסי אבל לאו דלא תענה דכתיב כל העושה בו מלאכה יומת משמע סתם מלאכה דשבת היינו שבמיתה ולהכי לא משמע לאו דמלאכה דאיסי אבל לאו דלא תענה משמע שאר דברים שאין בהן מיתה ומלקות וכן לאו דמחמר דלא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך משמע אשאר חיובי שבת טפי ממחמר מדכתיב אתה כדקאמר הכא ש"מ מדכתיב לא תעשה ולא כתיב לא תעשו והוצאה נמי אע"ג דנפקא מאל יצא (עירובין יז:) בהדי תחומין דבמלקות אין לוקין עליו אפי' לא התרו בו למיתה דכל סתם הוצאה דשבת איתא בקרא דויכלא העם מהביא ותירוץ ראשון [ט] נראה לר"י עיקר. מ"ר: והא

מסורת הש"ם

א) [בריש"א היא ועי' תוס' לעיל ו: סד"ה הא קמ"ל], ב) [יבמות מה: ע"ש], ג) [סנהדרין סו. ע"ש], ד) [עיריובין יח: כ"ק עד: סנהדרין פו: מכות יג: שבועות ל.], ה) [רש"ל], ו) [רש"ל], ז) [קידושין עו:], ח) [עי' תוספות כ"מ עג: ד"ה רבן],

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אמוה דרב מרי בר רחל (ואמרי לה רבא אבוה דרב וכו' תרי רב מרי בר רחל הוו) תא"מ. וג"כ ס"א אין זה וכן רש"י ותוספות לא גרסי ליה: (ב) שם על שגגתו חטאת חייבים על זדונו סקילה: (ג) תוס' ד"ה ואמרי לה וכו' בשמעתא לאמרי לה וקשיא הא דרב אשי: (ד) ד"ה בלאו וכו' ברים מס' מכות מוהצדיקו את הצדיק והרשיעו את:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה בלאו נמי וכו' בסה"ד נראה לר"י עיקר. עיין סנהדרין דף סג ע"א בתוספות ד"ה משוס דהוי:

לעזי רש"י

מנשטר"ל [מיניסטרי"ל]. פקיד, שוטר.

מוסף רש"י

לרב מרי בר רחל. מעובד כוכבים הבא על ישראלית הוה, ומנייה בפורסיה דבבל. גבאים ממונים על ישראל, ואע"ג דגר בעלמא אסור למנות פרנס על ישראל, הא קיימ דאמו מישראל מקרב אחיך קרינן ביה (יבמות מה:). לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. לאו דאמור בשבת לא ניתן לענוש מלקות, אלא שאם יעבור עליו יתרה בו המתרה שהוא בסקילה ויקבל, ואם לא התרה בו סקילה והתרה בו מלקות אין דינו ללקות, אלא לענוש מלקות כתנו תמהילה (שבועות ד.). וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. לאזהרת דבר שחייבין עליו מיתת ב"ד (מכות יג:) שלא יעשה כן שמתחייב עליו מיתת ב"ד (ערובין יז: ב"ק עד:). אין לוקין עליו. דמיתת ב"ד הוא עונשו של לאו (ב"ק עד:) שלא ניתן לאו זה לאזהרה עונש מלקות כשאר לאוין, שהרי הולך להזהירו, שאם לא כן לא היה יכול לחייבו מיתה (מכות יג:) אפילו לא התרו בו למיתה והתרו בו למלקות דהשתא לא מיקטיל, אפילו הכי לא לקי, דלאזהרת מיתה ניתן ולא למלקות (ערובין יז: וכעי"ז סנהדרין פו:).

עין משפט נר מצוה

טז א מיי' פ"כ מהלכות שבת הלכה ח:

[טז] ב [מיי' פי"ח מהלכות סנהדרין הלכה כז]:

מוסף תוספות

א. על מחמר. תוס' הרא"ש. ב. בלא הכחשה. תוס' הרא"ש. ג. [ו]בכל הגמ' משמע אפי' התרו בו למלקות ולא למיתה דאע"ג שלעולם לא יבא לידי חיוב מיתה כיון שלא התרו בו למיתה, חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה. ד. כי ההיא דהתם דמעידין שהוא בן גרושה או בן חלוצה, או כמו עדים שהוכחשו בנפש למ"ד אין נהרגין כשהוזמו לבסוף, אבל למ"ד נהרגין אין סברא להעמיד בו הפסוק כיון שיכול לבא לידי חיוב מיתה. תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה. ה. פי', ולמ"ל קרא ד'והיה אם בן הכות הרשע'. תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה. ו. [ו]כה"ג בעלמא לא לקי. תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה. ז. דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו. תוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ליה.

רבינו חננאל

רב זביד מתני הכי אמר רמי בר חמא המחמר אחר בהמתו בשבת בשוגג פטור במזיד חייב סקילה. ואקשי עליה רבא המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה, הא אין חייבין על שגגתו חטאת אין חייבין על זדונו סקילה. ופריק, ופשוטה היא. **רבא אחוה דרב מרי בר רחל** ואמרי לה כי רבא הוא אבוה דרב מרי בר רחל והוא מישראל. לליטנא בתרא אבוה קשיא הא דרב אשי דאכשוריה לרב מרי בר רחל ומנייה בפורסיה דבבל (דאימה) [דאמו] מישראל הות, פירוש לליטנא בתרא דקתני רבא אבוה דרב מרי בר רחל אומר, כי רבא הוא אבוה דרב מרי בר רחל והוא מישראל קשיא ליה הא דרב אשי דאכשרי דכיון דאימיה מישראל מקרב אחיך קרינא ביה, מכלל שלא היה אביו מישראל אלא אמו, ומפורש בפרק החולץ ליבמתו. ומפרקינן דילמא תרי רב מרי בר רחל, וזה אביו מישראל. וכן תירוץ שמועה זו, רבא אבוה דרב מרי בר רחל, א"ר יוחנן המחמר אחר בהמתו בשבת פטור מכלום, בשוגג לא מחייב חטאת (והוקשה) [דהוקשה] כל התורה כולה לע"ז. במזיד נמי לא מחייב (חטאת) [סקילה], דתנן בפרק ארבע מיתות נמסרו לבית דין ו)[המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה, הא אין חייבין על שגגתו חטאת אין חייבין על זדונו סקילה], ואוקימנא התם בתחומין ואליבא דר"ע, בהבערה ואליבא דר' יוסי. לאו נמי לא מיחייב, דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד, וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו.

ו) כ"כ בדפוס וגם הוסיף הקטע המוקפד להלן אחר מיכות "ואליבא דר' יוסי" אמנם נראה דמקומו כאן.